Р Е Ш Е Н И Е
№ 41727

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **13226** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 във връзка с чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. А. Ю., гражданин на Сирийската арабска република, [дата на раждане] в [населено място], С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощника му адвокат Н. Р. Н. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, офис 509, против Решение № 100-ОК/01.12.2025 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ във връзка с чл. 13, ал. 2 и чл. 76а от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба с вх. № УП 23480 от 12.11.2025г. на ДАБ при МС, подадена от жалбоподателя.

С жалбата се прави искане за прогласяване на нищожност или за отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби на ЗУБ, несъответствие с целта на закона и колизия с правото на Европейския съюз (Директива 2013/32/ЕС и Директива 2011/95/ЕС). Жалбоподателят поддържа, че интервюиращият орган е подходил изцяло формално към представената последваща молба, като необосновано е отхвърлил представените над 40 страници писмени доказателства и справки от международни организации, авторитетни медии и Министерството на външните работи на Република България (МВнР), неоснователно приемайки, че същите не съставляват писмени доказателства. Твърди се, че органът не е извършил индивидуална преценка на заявените нови обстоятелства от съществено

значение, а именно: радикално променената военно-политическа обстановка в С. след декември 2024 г. с падането на режима на Б. ал-А. и установяването на властта на организацията „Х. Т. ал-Ш.“ (ХТШ), на която жалбоподателят е отказал да се подчини през 2022 г., претърпяното от него незаконно лишаване от свобода, реалната опасност от репресии, принудителна мобилизация и отмъщение от страна на новите управляващи структури, високата степен на несигурност, замърсяването с противопехотни мини и невзривени боеприпаси в родната му провинция Идлиб, както и обявеното от МВнР най-високо ниво 5 на риск при пътуване до С.. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представен списък.
В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез упълномощения си адвокат Н., като поддържа жалбата по изложените в нея съображения. В лично изявление пред съда заявява, че съпругата му е била убита в С. преди около шест месеца, малките му деца се намират при майка му, в родното му село продължават актовете на насилие и атентати, а самият той получава заплахи от роднини на съпругата си, поради което завръщането му в С. поставя в непосредствена опасност живота и физическата му неприкосновеност.
Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено от компетентен орган в рамките на бързо производство по допустимост, при което правилно е прието, че чужденецът не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение. Твърди, че положението в С. се е нормализирало след падането на предишния режим, а представените справки и интернет публикации не удостоверяват персонален риск от преследване спрямо молителя. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за производството, не изпраща представител и не взема становище по съществото на оспорването.
Административен съд София – град, Трето отделение, 79 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят А. А. Ю. е гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., арабин по народност, женен. Същият е подал първоначална молба за международна закрила в Република България с вх. № ОК-13-806/15.05.2024г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ-МС.
С Решение № 12090 от 20.11.2024г. на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. Посоченото решение е било оспорено по съдебен ред, като с Решение № 5363 от 17.02.2025г. по адм. дело № 12157/2024г. на Административен съд София – град, I отделение, 43 състав, жалбата е отхвърлена като неоснователна. Решението на първоинстанционния съд е оставено в сила с Решение № 5321 от 21.05.2025г. по адм. дело № 3703/2025г. на Върховния административен съд, Осмо отделение, с което първоначалното производство за международна закрила е приключило с влязъл в сила отказ.
На 12.11.2025г. А. А. Ю. е подал чрез адвокат Н. последваща молба за международна закрила с вх. № УП 23480 по описа на ДАБ при МС. В молбата чужденецът изрично се е позовал на новонастъпили обстоятелства от съществено значение след датата на първоначалния административен отказ -20.11.2024г., а именно: коренната промяна на военно-политическата обстановка в С. след декември 2024г., изразяваща се в свалянето от власт на режима на Б. ал-А. и поемането на държавния контрол от ислямистка коалиция „Х. Т. ал-Ш.“ (ХТШ), начело с А. ал-

Ш.. Молителят е изтъкнал, че през 2022г. е бил противозаконно задържан и държан в плен в продължение на един месец именно от бойци на ХТШ в района на Идлиб, които са упражнявали принуда спрямо него да се присъедини към техните въоръжени отряди, на което той категорично е отказал поради пацифистки и миролюбиви убеждения. Жалбоподателят е навел съображения, че след като ХТШ се е превърнала в управляваща власт в С., за него съществува непосредствен и реален риск от отмъщение, преследване и наказателно преследване като „отказник“ и политически опонент, както и реален риск от принудителна мобилизация във въоръжените структури на новия режим. Наред с това се е позовал на непрекъснатите военни инциденти, взривове на боеприпаси и мини в област Идлиб, тежката хуманитарна катастрофа и липсата на действащ правов ред. Към последващата молба са били приложени писмени материали, разпечатки от международни доклади, публикации от специализирани издания за правата на човека и официална информация от уебсайта на МВнР на Република България, установяваща най-високото ниво 5 на риск при пътуване в С. („Предупреждение за преустановяване на всякакви пътувания и незабавно напускане на страната“).

Въз основа на така депозираната молба е постановено оспореното Решение № 100-ОК/01.12.2025г. на интервюиращ орган при ДАБ-МС – Д. Церовац, младши експерт в РПЦ – С., оправомощена със Заповед № РД 05-853/06.12.2022г. на председателя на ДАБ при МС. С решението е отказано допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. За да постанови този резултат, органът е приел, че молителят не навежда нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение, а представените от него интернет разпечатки и медийни статии не представлявали писмени доказателства по смисъла на чл. 178, чл. 179 и чл. 180 от ГПК и нямали обвързваща доказателствена сила. Органът е посочил, че твърденията за претърпени телесни увреждания при бомбардировки през 2020г. не са били подкрепени с медицински документи, а инцидентът със задържането от въоръжена групировка през 2022г. е станал в твърде отдалечен период. Позовавайки се на Справка вх. № МД-02-606/18.11.2025г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС, интервюиращият орган е направил извод, че след свалянето на Б. ал-А. обстановката в С. се е подобрила значително и има траен и устойчив мирен характер, поради което за чужденеца не съществува опасност от преследване или безогледно насилие.

В хода на съдебното производство са приети и приобщени представените с жалбата писмени доказателства, пълната административна преписка, Позиция на ВКБООН относно връщането в Сирийската арабска република от декември 2024г., съгласно която се призовават държавите да не връщат принудително сирийски граждани и да спрат постановяването на отрицателни решения по молби за закрила, както и Справка рег. № МД-02-351/21.09.2026г. на дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ-МС. Съгласно последната официална справка, макар мащабът на фронтовите бойни действия в С. през 2026г. да е намалял спрямо предходни периоди, страната не е достигнала обща и устойчива стабилност; институциите работят при остър недостиг на ресурси; действат клетки на „Ислямска държава“; населението продължава да е изложено на произволно насилие, отвличания и престъпност; а над 65% от населението живее в райони, силно замърсени с противопехотни мини, касетъчни боеприпаси и експлозивни остатъци от войната, водещи до стотици смъртни случаи на цивилни граждани.

По делото е прието и Писмо с изх. № 10-00-3/11.02.2026г. на постоянния секретар на МВнР на Република България, ведно с приложена към него Справка от Дирекция „Близък изток и А.“ и извлечение от платформата Consular Online (CoOL) на Европейската служба за външна дейност (ЕСВД). В писмото изрично се удостоверява, че поддържаното за С. ниво 5 на риск („Предупреждение за преустановяване на всякакви пътувания и незабавно напускане на

страната“) се основава на усложнената среда за сигурност, липсата на пълен държавен контрол върху въоръжените формирования, широко разпространения реваншизъм, убийства, отвличания, етно-религиозни сблъсъци и ракетни нападения, като сходен максимален индекс на риск (ниво 4 или ниво 5) се поддържа от мнозинството държави – членки на Европейския съюз.
Приети са и актуални доклади на Сирийската мрежа за правата на човека (SNHR) за периода октомври 2026 г., документиращи ежедневни извънсъдебни убийства на цивилни лица от неидентифицирани въоръжени лица и взривове на мини в провинциите Идлиб и Х., както и данни за отвличания на цивилни граждани от въоръжени групи в условията на безнаказаност.
При така изяснената фактическа обстановка Административен съд София – град, Трето отделение, 79 състав, достига до следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:
Оспореното Решение № 100-ОК/01.12.2025г. на интервюиращия орган при ДАБ-МС е връчено лично на жалбоподателя в присъствието на преводач на 03.12.2025г. Жалбата срещу него е подадена по електронен път на 09.12.2025г., т.е. в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който се засяга пряко неговото правно положение, и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол акт пред местно и материално компетентния съд по правилата на чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и чл. 133, ал. 1 от АПК. С оглед на това жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.
По валидността и законосъобразността на оспорения административен акт:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до основанията, посочени от оспорващия.
Актът е издаден от компетентен орган – Д. Церовац, младши експерт в РПЦ – С., надлежно оправомощена за интервюиращ орган със Заповед № РД 05-853/06.12.2022г. на председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 във връзка с чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Спазена е предвидената в закона писмена форма. Не са налице пороци, водещи до нищожност на административния акт.
Разгледана по същество обаче, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА поради допуснати от административния орган съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.
Съгласно чл. 76а от ЗУБ допустимостта на последващата молба за международна закрила се преценява съгласно критериите на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. По силата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Съответно, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, интервюиращият орган взема решение за допускане или недопускане на молбата въз основа на представените писмени доказателства.
В установената съдебна практика на Върховния административен съд- Решение № 5294 от 21.05.2025г. по к.адм.д. № 3705/2025г., Решение № 5593 от 28.05.2025г. по к.адм.д. № 2997/2025г., а и в практиката на Съда на Европейския съюз - Решение от 09.09.2021г. по дело С-18/20, Решение от 19.11.2020г. по дело С-238/19- последователно се приема, че производството по предварително разглеждане на последваща молба по чл. 76а – 76б от ЗУБ (въвеждащ изискванията на чл. 40 и чл. 42 от Директива 2013/32/ЕС) има за предмет единствено проверката дали са налице новооткрити или нововъзникнали факти и обстоятелства от съществено значение за правото на закрила, които не са били изследвани в предходното производство. Тази

предварителна фаза не представлява цялостно и окончателно решаване на бежанския въпрос по същество, а представлява филтър срещу злоупотреба с право и неоснователно повтаряне на вече разгледани твърдения. За да бъде допусната последващата молба, от кандидата не се изисква да докаже напълно и безусловно основателността на искането си за предоставяне на статут, а е достатъчно да установи, че са налице нови елементи или констатации, които значително увеличават вероятността той да отговаря на условията за признаване на бежански статут по чл. 8 от ЗУБ или за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ.
В настоящия случай оспореният административен акт е постановен при игнориране на тези изисквания.
Според настоящият съдебен състав, незаконосъобразен и необоснован е правният извод на интервюиращия орган, че представените от чужденеца материали, доклади и разпечатки от специализирани международни източници и официалната страница на МВнР „нямат характер на писмени доказателства по смисъла на чл. 178, чл. 179 и чл. 180 от ГПК и нямат обвързваща доказателствена сила“. Доказателственият режим в бежанското право се подчинява на специалните правила на ЗУБ и правото на ЕС, а не на формалните ограничения на националния граждански процес. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗУБ органът е длъжен да събира точна и актуална информация от различни източници, включително Европейската агенция в областта на убежището (EUAA), ВКБООН и международни организации за защита на правата на човека. Докладите на реномирани неправителствени и международни организации (като SNHR, Amnesty International, Human Rights Watch), публикациите на агенциите на ООН и официалните бюлетини и съобщения на Министерството на външните работи съставляват официална информация за страната на произход, която органът е длъжен да изследва и прецени във връзка с конкретните твърдения на молителя.
На следващо място, не се приема изводът на административния орган, че молителят не навежда никакви нови обстоятелства от съществено значение за страната по произход и за личното му положение. Предходното административно решение за отказ на председателя на ДАБ е издадено на 20.11.2024г. Настъпилите на 08.12.2024г. събития в С. –падането на режима на Б. ал-А., установяването на нова фактическа и държавна власт, доминирана от коалицията „Х. Т. ал-Ш.“ (ХТШ), отмяната на конституцията и разпускането на институциите – съставляват ноторно известен и обективен нов факт с историческо значение, настъпил след постановяване на предходния административен акт. Този факт коренно променя военно-политическата обстановка в страната на произход и сам по себе си съставлява ново обстоятелство по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.
В тази връзка, новонастъпилата обстановка в С. е в пряка и непосредствена връзка с индивидуалната бежанска история на жалбоподателя. Още в първоначалното си интервю от 28.05.2024г. жалбоподателят е декларирал, че е от [населено място] (дългогодишен бастион на ХТШ) и че през 2022г. е бил противозаконно лишен от свобода за срок от един месец от въоръжена групировка, която е упражнявала насилие и принуда спрямо него да се включи в бойните действия, като е бил освободен след категоричния му отказ да воюва. След като групировката ХТШ е овладяла върховната държавна власт в С., за кандидата, който е в мобилизационна възраст и открито заявява пацифистки убеждения и отказ от участие във въоръжен конфликт, възниква напълно нов, индивидуализиран и реален риск от репресии, задържане, реваншизъм и насилствена мобилизация. В своето Решение от

19.11.2020г. по дело C-238/19 на Съдът на ЕС изрично постановява, че в контекста на конфликт в С. отказът от военна служба или от участие във военни действия е тясно свързан с презумпция за преследване поради политически убеждения по смисъла на чл. 9, параграф 2, буква „д“ и чл. 10, параграф 1, буква „д“ от Директива 2011/95/ЕС. Тези решаващи обстоятелства изобщо не са били анализирани от интервюиращия орган, който се е задоволил с бланкетното и необосновано твърдение, че след декември 2024г. в С. е настъпило „пълно успокояване на обстановката“.

Също така, изводите на ответника за отсъствие на риск от тежки посегателства са в пряко противоречие със събраните по делото писмени доказателства от официални източници. Както от приетото Писмо на МВнР от 11.02.2026 г., така и от актуалната Справка на ДАБ-МС от 21.09.2026 г. и докладите на ВКБООН и SNHR безспорно се установява, че С. се намира в крехък и силно нестабилен преходен период, съпътстван от постоянни въоръжени инциденти, извънсъдебни убийства, отвличания, активизиране на спящи клетки на „Ислямска държава“, напрежение между различни етно-религиозни групи, ракетни удари и изключително висока степен на замърсяване с противопехотни мини и невзривени боеприпаси (засягащи над 65% от територията, включително провинция Идлиб). Обявеното от МВнР ниво 5 на опасност (препоръка за преустановяване на всякакви пътувания и незабавно напускане на страната), поддържано съгласувано с партньорите от ЕС, потвърждава наличието на висока степен на обективен риск за живота и здравето на цивилните лица, който съставлява съществен елемент при преценката по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Административният орган е нарушил и императивното изискване на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г., чл. 3 от ЕКПЧ и чл. 19, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС (ХОПЕС), въвеждащи абсолютния принцип за забрана за връщане (*non-refoulement*). Недопускането на последващата молба при налични съществени новооткрити данни за персонален и общ риск лишава търсещия закрила от възможността твърденията му да бъдат надлежно разгледани по същество в редовно производство с провеждане на лично интервю съгласно чл. 63а от ЗУБ.

По изложените съображения оспореното Решение № 100-ОК/01.12.2025г. на интервюиращия орган при ДАБ-МС се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на административния орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона – за допускане на последващата молба на А. А. Ю. с вх. № УП 23480/12.11.2025г. до производство за предоставяне на международна закрила.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От представения Договор за адвокатска услуга и приложен списък по чл. 80 от ГПК се установява, че

оспорващият е заплатил в брой адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, (равняващи се на 613, 55 евро) за процесуално представителство пред съда. Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК вр. чл. 144 от АПК е неоснователно, тъй като договореният и заплатен размер е съобразен с фактическата и правна сложност на спора, обема на представените доказателства и проведените съдебни заседания, и е близък до минималните размери по Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Държавна такса по силата на чл. 92 от ЗУБ не се дължи.
По аргумент от чл. 85, ал. 3 от ЗУБ настоящото съдебно решение по оспорване на решение по чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 84 и чл. 85 от ЗУБ, Административен съд София – град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Ю., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], Решение № 100-ОК/01.12.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ е отказано допускането до производство за предоставяне на международна закрила на последваща молба с вх. № УП 23480 от 12.11.2025г.
ИЗПРАЩА административната преписка на интервюиращия орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за допускане на последващата молба с вх. № УП 23480 от 12.11.2025г., подадена от А. А. Ю., до производство за предоставяне на международна закрила и провеждане на производство съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.
ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет да заплати на А. А. Ю., ЛНЧ [ЕГН], сумата в размер на 613,55 евро (шестстотин и тринадесет евро и 55 евроцента), представляваща сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците.
Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от АПК.